

Verslag van mijn eerste liefde

Laat ik je meenemen naar het jaar 1988.

Ik was achttien, stond voor de etalage van een winkel in de Betouwstraat en ving een glimp op van een model. Ze was slank, zag er kleurrijk en tegelijkertijd degelijk uit.

Een verrassend exemplaar, eentje waardoor ik dacht: die wil ik hebben!

Het duurde enkele minuten eer ik mijn rug rechtte, billen ineen kneep en naar binnen durfde te gaan. Om niet veel later met haar naast me, over straat te lopen. Zonder tegenstribbelen ging ze mee naar het studentencomplex waar ik een kamer had en al gauw verbonden we ons daar aan het bureau, de eettafel en in bed. Hoe onbuigzaam ze ook was ze liet zich gemakkelijk sturen, bewoog mee op mijn ritme. En zodra haar vloeistof dát beschreef wat in mijn gedachten leefde, voelde ik mij volledig één met haar.

Zeggen dat ze van mij hield of wat ze van mij vond, kon ze niet. Desondanks vertrouwde ik haar veel toe; Bijvoorbeeld na de slaap-waak fases waarin ik dan kort verslag legde van een fantasie of droom die ik later wilde uitwerken. Echter ook op de momenten dat ik mij klein voelde tegenover grootse donkere gedachten. Dan hield ik haar stevig vast, uit angst de controle te verliezen.

Met haar ging er een nieuwe wereld voor mij open; Ik leerde woorden te geven aan mijn eerste liefde, aan onderdrukte en onderliggende emoties.

Door haar kregen we veel zwart op wit van wat er in mij omging. Zij gaf mij stof tot nadenken, tot schrijven en het was in die periode dat ik mijn schrijfbehoeften voor het eerst erkende en serieus nam.

Dit alles voelde goed, vertrouwd, bijzonder.

Tot het moment dat ze leeg begon te raken, iets wat ik niet wilde inzien en wat bij mij uitmondde in irritatie en frustratie. Ik wilde geloven dat het kwam door een gebrek aan warmte, dat als ik er meer moeite voor deed het wel goed kwam...

Als een geobsedeerde vrouw verrichte ik allerlei handelingen om haar pennenvruchtensap eruit te krijgen; Zo verwarmde ik haar puntje met mijn adem of streek ermee op de zool van mijn schoen. Tevergeefs.

Het was duidelijk dat ze op was, dat ik haar moest vervangen voor een ander om verder te kunnen.

Dit maakte dat ik vele maanden later dezelfde winkel binnenstapte en met een nieuwe balpen thuiskwam.

Was ik verliefd op mijn eerdere pen?

Ik denk zoals een persoon gek kan zijn op diens eerste auto. Ik koesterde deze pen, hunkerde soms naar haar en wilde regelmatig niets anders dan enkel samen zijn. Het was dé pen waarmee ik mijn eerste echte liefde in een dagboek beschreef en het was dé pen die, samen met mijn gedachten, maakte dat ik niet meer met schrijven ben gestopt.

© IDEE, Shelly Roso